

Sem naj bi prišli gledat tisti, ki tarnajo zaradi težkega dela; tu bi videli težaštvo najnapornejše vrste. Kako premičejo čoln dalje? Ves posel opravlja redno le en mož, redkeje dva, in sicer takole: Rekli smo že, da reka skoraj stoji; globoka pa je povsod enakomerno kake tri metre. Mož ima torej v rokah močan, do 5 m dolg drog; ž njim se postavi na sprednji konec čolna, zapiči drog na dno vode, se opre z ramo obenj in pritiska toliko časa, da se pod njegovimi nogami premakne čoln za svojo dolžino naprej; tako prehodi mož, stopajoč pravzaprav vedno na istem mestu, vendar čoln do zadnjega konca. Ko pride ta konec do njega, izdere mož drog, gre zopet na sprednji konec in delo se prične od kraja. Tako poriva delavec svoj čoln ves ljubi dan, včasih zdržema sedemindvajset dni! Toliko časa namreč rabi od Berlina do najskrajnejše točke, do Hamburga. Vendar stane podjetnika tak delavec manj, nego da bi najel parnik. — Pa nikdar nisem slišal, da bi kak tak porivač kaj zabavljaj, preklinjal ali vpil. Bistro, pa ne sovražno je premeril nas radovedneže in se zopet oprl. Zadaj pri krmilu pa je stala njegova žena, po čolnu se je potikal kak otrok in sigurno je stal na vrhu čolna stražnik — majhen pinč, povzdigujoč svoj glas za vso družino. — To je običajen prizor.

Čolni imajo tudi po en jambor; v berlinskem okrožju je jambor seveda položen vzdolž po čolnu; na Haveli in na Labi v globoki vodi opravljajo pač jadra in veslo težakovo opravilo. — Tisto porivanje čolna z drogom se imenuje „staken“.

(Dalje prihodnjič.)

Umrli Anki.

Ah, ljubica, ti si umrla
s solzečimi očmi,
in nikdar te nisem poljubil!

Ab, ljubica, kolikrat zrla
s prosečimi si me očmi,
in nikdar te nisem poljubil.

Ah, usoda te kruta je strla,
a mene skeli, v srcu skeli,
da nikdar te nisem poljubil.

Vinko Zupan.